

EBA/GL/2020/05

6. května 2020

Obecné pokyny

ke snižování úvěrového rizika pro
instituce, které uplatňují přístup IRB s
vlastními odhady LGD

1. Dodržování předpisů a oznamovací povinnost

Status těchto obecných pokynů

1. Tento dokument obsahuje obecné pokyny vydané podle článku 16 nařízení (EU) č. 1093/2010¹. V souladu s čl. 16 odst. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1093/2010 příslušné orgány a finanční instituce vynaloží veškeré úsilí, aby se těmito obecnými pokyny řídily.
2. Obecné pokyny formulují názor orgánu EBA na náležité postupy dohledu v rámci Evropského systému dohledu nad finančním trhem nebo na to, jak by unijní právní předpisy měly být uplatňovány v konkrétní oblasti. Příslušné orgány ve smyslu čl. 4 odst. 2 nařízení (EU) č. 1093/2010, na které se tyto obecné pokyny vztahují, by se jimi měly řídit a začlenit je do svých postupů (např. pozměněním svého právního rámce nebo dohledových postupů), včetně případů, kdy jsou obecné pokyny zaměřeny v prvé řadě na instituce.

Oznamovací povinnost

3. Podle čl. 16 odst. 3 nařízení (EU) č. 1093/2010 musí příslušné orgány do 28.10.2020 orgánu EBA oznámit, zda se těmito obecnými pokyny řídí nebo hodlají řídit, a v opačném případě uvést do tohoto data důvody, proč se jimi neřídí či nehodlají řídit. Neposkytnou-li příslušné orgány oznámení v této lhůtě, bude mít orgán EBA za to, že se těmito obecnými pokyny neřídí nebo nehodlají řídit. Oznámení by měla být zasílána na formuláři, který je k dispozici na internetových stránkách orgánu EBA, na adresu compliance@eba.europa.eu s označením „EBA/GL/2020/05“. Oznámení by měly předložit osoby s příslušným oprávněním oznamovat, zda se jejich příslušné orgány těmito obecnými pokyny řídí nebo hodlají řídit. Jakoukoli změnu stavu dodržování pokynů je rovněž nutno oznámit orgánu EBA.
4. Oznámení budou zveřejněna na internetových stránkách orgánu EBA v souladu s čl. 16 odst. 3 nařízení (EU) č. 1093/2010.

¹ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1093/2010 ze dne 24. listopadu 2010 o zřízení Evropského orgánu dohledu (Evropského orgánu pro bankovníctví), o změně rozhodnutí č. 716/2009/ES a o zrušení rozhodnutí Komise 2009/78/ES (Úř. věst. L 331 15.12.2010, s. 12).

2. Předmět, oblast působnosti a definice

2.1 Předmět

5. V těchto obecných pokynech jsou specifikovány požadavky na použití techniky snižování úvěrového rizika v souladu s příslušnými ustanoveními části třetí hlavy II kapitoly 3 nařízení (EU) č. 575/2013, stanoveného v čl. 108 odst. 2 uvedeného nařízení. Tyto obecné pokyny rovněž čerpají z konečného návrhu regulačních technických norem o metodice hodnocení podle IRB, jež předložil orgán EBA, EBA/RTS/2016/03 (regulační technická norma o metodice hodnocení podle IRB), ze dne 21. července 2016.²

2.2 Oblast působnosti

6. Tyto obecné pokyny se uplatní v souvislosti s přístupem IRB podle části třetí hlavy II kapitoly 3 nařízení (EU) č. 575/2013, a zejména by se jimi měly řídit instituce, jež mají svolení používat vlastní odhady LGD podle článku 143 uvedeného nařízení.
7. Konkrétně tyto obecné pokyny stanoví uznávání osobního zajištění úvěrového rizika (definovaného v čl. 4 odst. 1 bodu 59 nařízení (EU) č. 575/2013) v souladu s čl. 160 odst. 5, čl. 161 odst. 3, čl. 163 odst. 4, čl. 164 odst. 2 a článkem 183 uvedeného nařízení, jakož i uznávání majetkového zajištění úvěrového rizika (definovaného v čl. 4 odst. 1 bodu 58 uvedeného nařízení) v souladu s články 166 a 181 uvedeného nařízení.

2.3 Určení

8. Tyto obecné pokyny jsou určeny příslušným orgánům podle čl. 4 odst. 2 nařízení (EU) č. 1093/2010 a finančním institucím podle čl. 4 odst. 1 nařízení (EU) č. 1093/2010.

2.4 Definice

9. Není-li stanoveno jinak, mají pojmy použité a definované v nařízení (EU) č. 575/2013, směrnici 2013/36/EU a obecných pokynech EBA k odhadu PD, odhadu LGD a zacházení s expozicemi, u nichž došlo k selhání, EBA/GL/2017/16 (obecné pokyny EBA k odhadu PD a LGD), stejný význam i v těchto obecných pokynech.

² Odkazy na články regulační technické normy o metodice hodnocení podle IRB budou nahrazeny odkazy na nařízení v přenesené pravomoci o přijetí konečného návrhu regulačních technických norem orgánu EBA o metodice hodnocení podle IRB, jakmile bude zveřejněno v Úředním věstníku EU.

3. Provádění

3.1 Datum použití

10. Tyto obecné pokyny se použijí od 1. ledna 2022. Instituce by měly požadavky obsažené v těchto obecných pokynech zpracovat do svých ratingových systémů do uvedeného data, příslušné orgány však mohou podle svého uvážení časový plán této změny urychlit.

4. Obecná ustanovení

11. Podle čl. 108 odst. 2 nařízení (EU) č. 575/2013 směřjí instituce, které uplatňují přístup IRB za použití vlastních odhadů LGD v souladu s čl. 143 odst. 2 uvedeného nařízení, uznávat snižování úvěrového rizika v souladu s částí třetí hlavou II kapitolou 3 uvedeného nařízení. Instituce mohou uznávat snižování úvěrového rizika v souladu s částí třetí hlavou II kapitolou 4 nařízení (EU) č. 575/2013, pokud jsou tyto požadavky uvedené v části třetí hlavě II kapitole 3 uvedeného nařízení a v souladu s těmito obecnými pokyny.
12. Pro účely čl. 181 odst. 1 nařízení (EU) č. 575/2013 se odkazem na pojem „kolaterál“ rozumí každé majetkové zajištění úvěrového rizika, které není majetkovým zajištěním úvěrového rizika podle čl. 166 odst. 2 a 3 tohoto nařízení. Patří sem zejména majetkové zajištění úvěrového rizika jiné než rámcová dohoda o započtení nebo rozvahové započtení. Vlivy snižování úvěrového rizika v případě rámcových dohod o započtení a rozvahového započtení jsou reflektovány v hodnotě expozice. Proto pro příslušné druhy expozic v případech, kdy získaly svolení používat vlastní odhady LGD, mohou instituce uznávat majetkové zajištění úvěrového rizika podle čl. 181 odst. 1 nařízení (EU) č. 575/2013, pouze pokud toto zajištění ještě nebylo uznáno v hodnotě expozice pro případy uvedené v článku 166 uvedeného nařízení, a v souladu s bodem 13.
13. Vlivy snižování úvěrového rizika v případě rozvahového započtení by měly být uznávány v hodnotě expozice v souladu s čl. 166 odst. 3 nařízení (EU) č. 575/2013 a vlivy snižování úvěrového rizika u rámcových dohod o započtení by měly být uznávány v hodnotě expozice v souladu s čl. 166 odst. 2 uvedeného nařízení. Při uznávání vlivů u rozvahového započtení a rámcových dohod o započtení by měly instituce přihlížet ke všem požadavkům na tyto techniky uvedeným v části třetí hlavě II kapitole 4 nařízení (EU) č. 575/2013, včetně kritérií způsobilosti a metod uznávání vlivů snižování rizika při využití těchto nástrojů.
14. Pro ty druhy expozic, pro které získaly svolení používat vlastní odhady LGD, by instituce měly uznávat účinky osobního zajištění úvěrového rizika podle čl. 160 odst. 5, čl. 161 odst. 3, čl. 164 odst. 2 až 3 a článku 183 nařízení (EU) č. 575/2013.

15. Instituce mohou uznávat pojištění úvěru v souladu s bodem 14, pokud související techniky snižování úvěrového rizika lze klasifikovat jako osobní zajištění úvěrového rizika podle definice v čl. 4 odst. 1 bodu 59 nařízení (EU) č. 575/2013. Zejména smějí instituce uznávat pojištění úvěru podle čl. 183 odst. 1 nařízení (EU) č. 575/2013 a čl. 183 odst. 2 nebo čl. 183 odst. 3 nařízení (EU) č. 575/2013 v závislosti na tom, zda pojištění úvěrů účinně fungují jako záruka, nebo jako úvěrový derivát.
16. Zacházení s ratingy třetích stran, prezentované v bodech 62 až 64 obecného pokynu EBA k odhadům PD a LGD, by i s přihlédnutím k definici snižování úvěrového rizika podle čl. 4 odst. 1 bodu 57 nařízení (EU) č. 575/2013 nemělo být považováno za metodu uznávání vlivů snižování úvěrového rizika a do oblasti působnosti těchto obecných pokynů nespadá. Konkrétně se vhodná záruka uvedená v bodu 62 písm. a) těchto obecných pokynů týká určitého druhu smluvní podpory poskytnuté třetí stranou dlužníkovi, a tudíž nepředstavuje techniku snižování úvěrového rizika používanou institucí ve smyslu čl. 4 odst. 1 bodů 57 a 59 nařízení (EU) č. 575/2013.

5. Podmínky způsobilosti

5.1 Podmínky způsobilosti v případě majetkového zajištění úvěrového rizika

17. V souladu s čl. 181 odst. 1 písm. f) nařízení (EU) č. 575/2013 by pro účely stanovení interních požadavků k zabezpečení právní jistoty, které se obecně shodují s požadavky, jak je stanoví část třetí hlava II oddíl 3 kapitola 4 uvedeného nařízení, pokud odhady LGD zohledňují existenci kolaterálu, instituce měly zajistit, že dohoda o kolaterálu, na jejímž základě je kolaterál poskytnut, má právní účinky a je vymahatelná ve všech relevantních právních řádech, což institucím dává právo ve vhodném okamžiku realizovat nebo si ponechat kolaterál, mimo jiné v případech selhání, konkurzu nebo platební neschopnosti dlužníka, případně správce kolaterálu.
18. V souladu s čl. 181 odst. 1 písm. f) nařízení (EU) č. 575/2013 by pro účely stanovení interních požadavků v případě oceňování kolaterálu, které se obecně shodují s požadavky, jak je stanoví část třetí hlava II oddíl 3 kapitola 4 uvedeného nařízení, pokud odhady LGD zohledňují existenci kolaterálu, instituce měly zajistit, že jsou splněny následující podmínky:
- (a) pravidla upravující přecenění kolaterálu, včetně metod a četnosti sledování hodnoty kolaterálu, pokrývají všechny typy kolaterálu a jsou stanovena v interních zásadách instituce;
 - (b) v případě jakýchkoli významných změn podmínek na trhu provádějí instituce častější sledování.

19. Pro účely článku 55 regulační technické normy o metodice hodnocení podle IRB a s cílem zajistit dodržení obecných zásad týkajících se právní jistoty a oceňování kolaterálu uvedených v bodech 17 a 18 by měly být interní požadavky k zabezpečení právní jistoty a oceňování kolaterálu stanovené institucemi v souladu s čl. 181 odst. 1 písm. f) nařízení (EU) č. 575/2013 plně v souladu s následujícími požadavky části třetí hlavy II oddílu 3 kapitoly 4 uvedeného nařízení:

- (a) Pro finanční kolaterál by měly odpovídat čl. 207 odst. 3 a čl. 207 odst. 4 písm. d) nařízení.
- (b) Pro zajištění nemovitým majetkem a pro expozice z pronájmu, s nimiž se zachází jako se zajištěnými expozicemi, pokud aktivum, které je předmětem nájmu, je nemovitá věc, by měly odpovídat čl. 208 odst. 2 a 3 nařízení.

Pro účely ocenění zajištění nemovitým majetkem a přezkum jeho hodnoty za podmínek stanovených v čl. 208 odst. 3 písm. b) nařízení by instituce měly zajistit následující:

- (i) Zajištění nemovitým majetkem je oceněno nezávislým znalcem tržní nebo nižší hodnotou. V těch členských státech, jejichž právní předpisy stanoví přísná kritéria pro určení zástavní hodnoty nemovitosti, může být místo toho nemovitost oceněna nezávislým znalcem zástavní nebo nižší hodnotou. Instituce by měly vyžadovat, aby nezávislý odhadce nebral při určení zástavní hodnoty nemovitosti v úvahu spekulativní prvky.
 - (ii) Nezávislý znalec doloží tržní nebo zástavní hodnotu nemovitosti transparentním a jasným způsobem.
 - (iii) Hodnota kolaterálu se rovná tržní hodnotě nebo zástavní hodnotě nemovitosti snížené příslušným způsobem tak, aby odrážela výsledky sledování a aby byly zohledněny veškeré dřívější právní nároky na danou nemovitost.
 - (iv) Nezávislý znalec by měl mít potřebnou kvalifikaci, schopnosti a zkušenosti, aby mohl provést ocenění, a měl by být nezávislý na procesu rozhodování o poskytnutí úvěru. V případě, že shora uvedené podmínky splňuje pracovník instituce, lze takového zaměstnance považovat za nezávislého znalce.
- (c) Pro pohledávky by požadavky měly odpovídat čl. 209 odst. 2 nařízení. Hodnota pohledávek by se měla rovnat výši pohledávky.
 - (d) Pro jiný hmotný kolaterál a pro expozice z pronájmu, s nimiž se zachází jako se zajištěnými expozicemi, pokud aktivum, které je předmětem nájmu, není nemovitá věc, by měly odpovídat čl. 210 písm. a) a g) nařízení. Pro účely provádění ocenění a přecenění kolaterálu v souladu s čl. 210 písm. g) uvedeného nařízení by instituce měly ocenit hmotný kolaterál tržní cenou, což by měla být odhadovaná částka, za kterou by

mělo být zajištění v den ocenění převedeno mezi dobrovolným kupujícím a dobrovolným prodávajícím v nezávislém vztahu.

- (e) Pro ostatní majetkové zajištění úvěrového rizika by se měly instituce řídit čl. 212 odst. 1 písm. a) a čl. 212 odst. 2 písm. f) nařízení.

20. Instituce by si měly obstarat právní stanovisko, jež potvrdí existenci právních účinků a vymahatelnost dohod o kolaterálu ve všech relevantních právních řádech, pro účely bodu 17. Toto právní stanovisko by mělo být:

- (a) vypracováno přinejmenším pro každý druh dohody o kolaterálu; a
- (b) písemné a od právního poradce. Pokud je právní poradce zaměstnancem dané instituce, tento právní poradce by měl být nezávislý na procesu rozhodování o poskytnutí úvěru a na útvarech odpovědných za vznik nebo obnovu expozic, k nimž je stanovisko vypracováno.

21. Pro účely bodu 20 se instituce mohou opírat o jediné právní stanovisko týkající se více dohod o kolaterálu, pokud odkazuje na stejné právní předpisy. Instituce by si měly zajistit další právní názor v souvislosti s významnými změnami podmínek dohody o kolaterálu, které by mohly mít vliv na právní účinky a vymahatelnost dohody o specifickém kolaterálu. Za významnou změnu podmínek dohody o kolaterálu by měla být vždy považována přinejmenším změna v právním rámci použitelném na dohody o kolaterálu a uplatnění takové dohody o kolaterálu na jiné druhy expozic nebo dlužníky zařazené do jiné třídy expozice nebo náležející k jiným typům dlužníků (ve smyslu jednotlivců nebo právnických osob).

22. Pro účely bodu 20 se instituce mohou opírat o jediné právní stanovisko, do kterého je zahrnuto několik právních řádů. Zejména pokud existují mezinárodní předpisy ve formě mezinárodního práva nebo jiné formě mezinárodní dohody, může právní stanovisko obsáhnout některé nebo všechny právní řády, kde jsou tyto předpisy přijaty. V tom případě by právní stanovisko mělo přinejmenším:

- (a) obsahovat názor, zda předpisy zajišťují právní účinky a vymahatelnost kolaterálu ve všech právních řádech, ve kterých mají předpisy platnost;
- (b) jasně uvádět všechny právní řády, ve kterých mají předpisy platnost;
- (c) jasně uvádět všechny formy kolaterálu, na které se předpisy vztahují.

23. Instituce by měly zajistit, aby získaly právní stanovisko nebo stanoviska v souladu s bodem 20, jež potvrdí, že dohoda o kolaterálu, na jejímž základě je poskytnut další hmotný kolaterál, je právně účinná a vymahatelná alespoň v následujících právních řádech:

- (a) státu, jehož právním řádem se řídí dohoda o kolaterálu;

- (b) jestliže existuje veřejný rejstřík pro daný typ kolaterálu, státu, v němž je kolaterál registrován; pokud tento veřejný rejstřík neexistuje, státu, v němž má vlastník kolaterálu sídlo, nebo je-li vlastníkem kolaterálu fyzická osoba, místo bydliště;
- (c) tehdy, považuje-li se to za relevantní pro daný kolaterál, států, v nichž má sídlo instituce a dlužník; v každém případě pokud je dlužník fyzická osoba, státu jeho místa bydliště;
- (d) státu, pro který je nejpravděpodobnější, že v něm bude provedena realizace kolaterálu, bude-li nutná;
- (e) jakéhokoli dalšího státu, který je považován za relevantní pro daný kolaterál.

5.2 Podmínky způsobilosti v případě osobního zajištění úvěrového rizika

24. Pro účely čl. 183 odst. 1 písm. c) nařízení (EU) č. 575/2013 by si instituce měly obstarat právní stanovisko, jež potvrdí existenci právních účinků a vymahatelnost dohod o osobním zajištění úvěrového rizika ve všech relevantních právních řádech. Toto právní stanovisko by mělo být:

- (a) vypracováno přinejmenším pro každý druh osobního zajištění úvěrového rizika; a
- (b) písemné a od právního poradce. Pokud je právní poradce zaměstnancem dané instituce, tento právní poradce by měl být nezávislý na procesu rozhodování o poskytnutí úvěru a na útvarech odpovědných za vznik nebo obnovu expozic, k nimž je stanovisko vypracováno.

25. Pro účely bodu 24 se instituce mohou opírat o jediné právní stanovisko týkající se více dohod o osobním zajištění úvěrového rizika, pokud odkazuje na stejné právní předpisy. Instituce by si měly zajistit další právní názor v souvislosti s významnými změnami podmínek smlouvy, které by mohly mít vliv na právní účinky a vymahatelnost dohody o specifickém osobním zajištění úvěrového rizika. Za významnou změnu podmínek smlouvy by měla být vždy považována přinejmenším změna v právním rámci použitelném na osobní zajištění úvěrového rizika a uplatnění takové dohody o osobním zajištění úvěrového rizika na jiné druhy expozic nebo také využití ručitelů zařazených do jiné třídy expozice nebo náležejících k jiným typům ručitelů (ve smyslu jednotlivců nebo právnických osob).

6. Vlivy snižování úvěrového rizika

6.1 Vlivy majetkového zajištění úvěrového rizika

26. Instituce mohou uznat vlivy snižování úvěrového rizika u majetkového zajištění úvěrového rizika jiného než rámcové dohody o započtení a rozvahové započtení podle bodu 12 pro účely čl. 181 odst. 1 písm. c) až g) nařízení (EU) č. 575/2013.
27. Pro účely uznávání vlivů snižování úvěrového rizika u rámcových dohod o započtení v souladu s čl. 166 odst. 2 nařízení (EU) č. 575/2013 by měly instituce použít při výpočtu hodnoty rizikově vážených expozic a výše očekávaných ztrát plně upravenou hodnotu expozice (E^*) vypočítanou podle čl. 220 odst. 3 nebo čl. 221 odst. 6 uvedeného nařízení jako hodnotu expozic.
28. Pro účely uznávání vlivů snižování úvěrového rizika u rozvahového započtení v souladu s čl. 166 odst. 3 nařízení (EU) č. 575/2013 by měly instituce použít při výpočtu hodnoty rizikově vážených expozic a výše očekávaných ztrát hodnotu (E^*) vypočítanou podle čl. 223 odst. 5 uvedeného nařízení jako hodnotu expozic.
29. Pro účely odhadu LGD podle čl. 181 odst. 1 písm. a) nařízení (EU) č. 575/2013 a v souladu s bodem 131 obecného pokynu EBA k odhadu PD a LGD by měly instituce vypočítat realizovanou LGD pro každou jednotlivou expozici, na niž se vztahuje rámcová dohoda o započtení nebo rozvahové započtení, jako poměr mezi ekonomickou ztrátou a nesplacenou částkou úvěrového závazku v okamžiku selhání vypočtený jako E^* v souladu s bodem 27 nebo 28. Instituce by měly vypočítat ekonomickou ztrátu na základě této nesplacené částky a do ekonomické ztráty nebudou po okamžiku selhání zahrnovat jako vymožené částky žádné peněžní toky vzniklé ze započtení. Je ale v souladu s bodem 131 obecného pokynu EBA k odhadu PD a LGD důležité připomenout, že je třeba do nesplacené částky úvěrové povinnosti v okamžiku selhání vypočtené jako E^* zahrnout jakoukoli částku jistiny, úroku nebo poplatku, jež byly dosud realizovány.
30. Pro účely uznávání vlivů snižování úvěrového rizika kolaterálu v souladu s čl. 181 odst. 1 nařízení (EU) č. 575/2013 by kritéria stanovená institucí pro úpravy odhadů LGD:
- (a) neměla vést ke snížení hodnoty odhadů LGD, pokud kolaterál je závazkem dlužníka nedosahujícím úrovně povinnosti, kterou má dlužník vůči instituci, nebo je na stejné úrovni jako tato povinnost;
 - (b) v případě jiných než přednostních pohledávek měla odpovídajícím způsobem zohledňovat vlivy odhadů LGD podřízené pozice instituce ve vztahu ke kolaterálu;
 - (c) v případě dalšího hmotného kolaterálu měla odpovídajícím způsobem zohledňovat pravděpodobné místo kolaterálu během doby existence úvěru a vliv, který může mít na

možnou neschopnost instituce získat okamžitou kontrolu nad tímto kolaterálem, a realizovat jej v souladu s čl. 181 odst. 1 písm. e) nařízení (EU) č. 575/2013;

6.2 Vlivy osobního zajištění úvěrového rizika

31. Instituce mohou uznat vliv snižování úvěrového rizika u osobního zajištění úvěrového rizika za použití jedné z následujících metod:

- (a) úprava odhadů PD nebo LGD v souladu s čl. 160 odst. 5, čl. 161 odst. 3 a čl. 164 odst. 2 nařízení (EU) č. 575/2013, na základě kritérií specifikovaných institucemi v souladu s čl. 183 odst. 2 a 3 nařízení (EU) č. 575/2013 za použití zejména jednoho z následujících přístupů:
 - (i) bez ohledu na přístup uplatňovaný na srovnatelné přímé expozice vůči ručiteli, úprava stupňů, seskupení nebo odhadů LGD, včetně LGD v selhání a EL_{BE} , zohledněním osobního zajištění úvěrového rizika v odhadu rizikových parametrů, jak je uvedeno dále v těchto obecných pokynech (tj. modelovací přístup);
 - (ii) pokud se se srovnatelnými přímými expozicemi vůči ručiteli zachází, nebo by se mělo zacházet, v rámci přístupu IRB s použitím vlastních odhadů LGD a konverzních faktorů nebo bez nich, nahrazení obou rizikových parametrů PD a LGD podkladové expozice odpovídajícími PD a LGD srovnatelné přímé expozice vůči ručiteli, jak je uvedeno dále v těchto obecných pokynech (tj. substituční přístup, který používá rizikové parametry);
 - (iii) bez ohledu na přístup uplatňovaný na srovnatelné přímé expozice vůči ručiteli, úprava stupňů, seskupení nebo odhadů LGD, včetně LGD v selhání a EL_{BE} , při uplatňování rizikových parametrů odchýlením při zařazování do stupňů v souladu s čl. 172 odst. 3 nařízení (EU) č. 575/2013 a oddílu 8.2 obecných pokynů EBA k odhadům PD a LGD (tj. odchýlení);
- (b) pokud instituce uplatňuje standardizovaný přístup pro srovnatelné přímé expozice vůči ručiteli a neuznává vlivy snižování úvěrového rizika UFCP v odhadech PD a LGD podle písmene a), používá rizikovou váhu použitelnou v rámci standardizovaného přístupu v souladu s čl. 183 odst. 4 nařízení (EU) č. 575/2013 (tj. substituční přístup, který používá rizikovou váhu);
- (c) počítání objemů rizikově vážených expozic podle čl. 153 odst. 3, čl. 154 odst. 2, čl. 161 odst. 4 a čl. 164 odst. 3 nařízení (EU) č. 575/2013 (tj. zacházení pro dvojí selhání).

32. Instituce by měly mít stanovené jasné zásady pro hodnocení vlivů osobního zajištění úvěrového rizika na rizikové parametry. Zásady by měly odpovídat jejich interním postupům pro řízení rizik a měly by zohledňovat požadavky uvedené v čl. 183 odst. 2 a čl. 183 odst. 3 nařízení (EU) č. 575/2013 a rovněž požadavky stanovené v těchto obecných pokynech. Instituce by měly

zahrnout do těchto zásad jasnou specifikaci toho, které konkrétní metody popsané v bodu 31 se používají v souvislosti s jednotlivými ratingovými systémy, a také by měly používat tyto zásady v průběhu času souvisle.

33. Osobní zajištění úvěrového rizika, které nesplňuje podmínky způsobilosti pro ručitele a záruky specifikované v čl. 183 odst. 1 a 3 nařízení (EU) č. 575/2013 a v oddílu 5.2 těchto obecných pokynů, by měly být uznány za použití metod uvedených v bodu 31. Pro účely odhadu LGD by se s peněžními toky, které byly získány z nezpůsobilého osobního zajištění úvěrového rizika, mělo zacházet tak, jako by byly obdrženy bez použití osobního zajištění úvěrového rizika. Bez ohledu na tento typ zacházení by instituce měly shromažďovat informace o zdroji peněžních toků souvisejících s nezpůsobilými osobními zajištěními úvěrového rizika a přiřazovat je způsobem, který je přiměřený. Instituce by měly pravidelně sledovat úroveň těchto peněžních toků i míru, v jaké se příslušné typy osobního zajištění úvěrového rizika využívají. Je-li to nezbytné, měly by instituce provést vhodné úpravy, aby nedocházelo ke zkreslení v odhadech PD a LGD.
34. Pokud instituce přijmou modelovací přístup uvedený v bodu 31(a)(i), měly by určovat a případně zohlednit v odhadech LGD konzervativně následující prvky:
- (a) jakýkoli nesoulad měn mezi podkladovým závazkem a osobním zajištěním úvěrového rizika;
 - (b) míru korelace mezi schopností ručitele dostát svým smluvním závazkům v rámci dohody o osobním zajištění úvěrového rizika a schopností dlužníka splácet;
 - (c) selhání v případě ručitele a jeho výslednou sníženou schopnost plnit smluvní povinnost v rámci osobního zajištění úvěrového rizika.
35. Tehdy, přijala-li instituce modelovací přístup uvedený v bodu 31(a)(i), může být osobní zajištění úvěrového rizika zohledněno za rizikový faktor v ratingovém systému. Tento přístup může spočívat zejména v:
- (a) úpravě pouze LGD odhadů podle historické zkušenosti související s pozorovanými účinky snižování úvěrového rizika, pokud jde o osobní zajištění úvěrového rizika, na realizované LGD, včetně realizovaných vymožených částek a podstatných nákladů spojených s uplatněním osobního zajištění úvěrového rizika;
 - (b) úpravě jak odhadů PD, tak odhadů LGD, pokud instituce mohou poskytnout empirický důkaz, že existence osobního zajištění úvěrového rizika měla dopad na příslušnou PD dlužníka, a prokázat, že tím, že byly provedeny úpravy odhadů PD i LGD současně, nezapočítávají se dopady osobního zajištění úvěrového rizika dvojmo, ani se tím nepodhodnocuje očekávaná ztráta.

Úprava pouze odhadů PD by měla být považována za nepřipustnou za všech okolností.

36. Instituce mohou přijmout substituční přístup, který používá rizikové parametry, uvedený v bodu 31(a)(ii) pouze tehdy, jsou-li splněny následující podmínky:

- (a) osobní zajištění úvěrového rizika je způsobilé podle příslušných kritérií pro osobní zajištění úvěrového rizika uvedených v části třetí hlavě II kapitole 4 nařízení (EU) č. 575/2013;
- (b) instituce může přiměřeně očekávat, že přímé náklady uplatnění osobního zajištění úvěrového rizika jsou zanedbatelné ve vztahu k částce, kterou pokrývá osobní zajištění úvěrového rizika;
- (c) ručitel není v selhání.

37. Přijmou-li instituce substituční přístup, který používá rizikové parametry, uvedený v bodu 31(a)(ii) nebo substituční přístup, který používá rizikové váhy, uvedený v bodu 31(b), měly by:

- (a) shromáždit a uchovat informace o charakteristikách a výkonnosti dlužníka a vývoji expozice a použít tyto informace v odhadu PD dlužníka v souladu s obecným pokynem EBA k odhadům PD a LGD;
- (b) pro účely interního řízení rizik zohlednit samostatně přímé expozice vůči ručitelům a expozice zajištěné osobním zajištěním úvěrového rizika poskytovaným takovými subjekty;
- (c) definovat, co konkrétně spadá do působnosti modelů LGD, a samostatně vypočítat rizikovou váhu pro příslušný typ zaručených expozic nebo části expozic, jejichž rizikové parametry PD a LGD jsou substituovány nebo kterým je přidělena riziková váha ručitele. Pro zaručené expozice nebo části expozic spadající do působnosti uplatnění substitučního přístupu, který používá rizikové parametry, nebo substitučního přístupu, který používá rizikovou váhu, instituce nemusejí provádět odhady LGD jiných než LGD srovnatelných přímých expozic vůči ručitelům v případě, že přijmou substituční přístup, který používá rizikové parametry.

38. Pro účely bodu 37, pokud dané osobní zajištění úvěrového rizika plně nepokrývá původní expozici, instituce by měly být schopny přiřadit té části expozice, která není kryta daným osobním zajištěním úvěrového rizika, odhady PD a LGD použitelné pro původní expozici, bez uznání vlivu daného osobního zajištění úvěrového rizika. Navíc by pro účely výpočtu realizované LGD použitelné na tu část expozice, jež není kryta osobním zajištěním úvěrového rizika, měly instituce přiřadit peněžní toky a náklady následujícím způsobem:

- (a) Peněžní toky získané od ručitele by měly být přiřazeny zaručené části expozice, zatímco peněžní toky, které pocházejí z jakéhokoli jiného zdroje, by měly být přiřazeny té části expozice, jež není kryta osobním zajištěním úvěrového rizika. V případě expozic, u kterých lze využít rovněž majetkové zajištění úvěrového rizika, by peněžní toky související s majetkovým zajištěním úvěrového rizika měly být přiřazeny té části

expozice, která je kryta tímto majetkovým zajištěním úvěrového rizika, v souladu s obecným pokynem uvedeným v bodu 46.

- (b) Nepřímé náklady by měly být přiřazeny různým částem expozice v souladu s obecným pokynem uvedeným v bodu 133 obecných pokynů EBA k odhadům PD a LGD.
- (c) Přímé náklady, které jsou přímo spojeny s uplatněním osobního zajištění úvěrového rizika, by měly být přiřazeny zaručené části expozic, zatímco případné další přímé náklady je nutno přiřadit části expozice, jež není kryta osobním zajištěním úvěrového rizika. V případě expozic, u kterých lze využít rovněž majetkové zajištění úvěrového rizika, by přímé náklady spojené s realizací majetkového zajištění úvěrového rizika měly být přiřazeny zaručené části expozice, v souladu s obecným pokynem uvedeným v bodu 46.

39. Pokud instituce přijmou substituční přístup, který používá rizikové parametry, a dlužník je v selhání, platí následující:

- (a) Riziková váha zaručené části expozice by měla se měla rovnat hodnotě rizikové váhy, která byla přiřazena srovnatelné přímé expozici vůči ručiteli, který neselhal.
- (b) Očekávaná ztráta u zaručené části expozice by se měla rovnat hodnotě očekávané ztráty, která byla přiřazena srovnatelné přímé expozici vůči ručiteli, který neselhal.
- (c) Pokud ručitel nadále setrvává ve stavu selhání, zaručená část expozice by měla být považována za expozici, u níž došlo k selhání, pro účely výpočtu nedostatku nebo přebytku v rámci přístupu IRB podle článku 159 nařízení (EU) č. 575/2013 a oddílu 8.4 obecných pokynů EBA k odhadům PD a LGD.

40. V případech, kdy instituce neuplatňují substituční přístup, který používá rizikové parametry, by měly další kvantitativní nástroje validace uvedené v čl. 185 písm. c) nařízení (EU) č. 575/2013 zahrnovat srovnání očekávané ztráty srovnatelné přímé expozice vůči ručiteli s pozorovanou ztrátovostí podkladových expozic nebo částí expozic vůči dlužníkům v selhání, které byly považovány za zaručené až do okamžiku, kdy k selhání došlo.

41. Tehdy, kdy instituce upravují v jednotlivých případech rizikové parametry zohledňováním osobního zajištění úvěrového rizika za použití odchýlení podle bodu 31(a)(iii), měly by být schopny odůvodnit, že povaha a charakteristiky osobního zajištění úvěrového rizika neumožňují použití metod uvedených v bodu 31(a)(i), 31(a)(ii) nebo 31(b) k promítnutí vlivů snižování úvěrového rizika u osobního zajištění úvěrového rizika.

42. V případech, kdy instituce přijmou jeden z přístupů uvedených v bodu 31(a) a výsledné odhady vedou k nižší rizikové váze, než je hodnota rizikové váhy, která by se použila na jinak identickou expozici, s ohledem na niž instituce nemá žádné osobní zajištění úvěrového rizika, konečná riziková váha nemůže být nižší než riziková váha srovnatelné přímé expozice vůči ručiteli podle čl. 161 odst. 3 a čl. 164 odst. 2 nařízení (EU) č. 575/2013, tj. použije se dolní limit rizikové váhy.

43. Při uplatnění substitučního přístupu, který používá rizikové parametry, a počítání dolního limitu rizikové váhy by v případech, kdy nezískala svolení příslušného orgánu používat vlastní odhady LGD v souladu s čl. 143 odst. 2 nařízení (EU) č. 575/2013 pro srovnatelné přímé expozice vůči ručiteli, měla instituce hodnoty LGD stanovené podle čl. 161 odst. 1 uvedeného nařízení použít k odvození LGD srovnatelné přímé expozice vůči ručiteli.
44. Pro účely uplatňování substitučního přístupu, který používá rizikové parametry, a počítání dolního limitu rizikové váhy by hodnota osobního zajištění úvěrového rizika měla být následující:
- (a) Hodnota osobního zajištění úvěrového rizika by měla být stanovena podle článku 233 a čl. 239 odst. 3 nařízení (EU) č. 575/2013. Každý případný nesoulad splatností by měl být zohledněn v upravené hodnotě osobního zajištění úvěrového rizika v souladu s čl. 239 odst. 3 uvedeného nařízení, zatímco splatnost srovnatelných přímých expozic vůči danému ručiteli by měla být stejná jako splatnost expozice vůči dlužníkovi.
 - (b) Jestliže osobní zajištění úvěrového rizika pokrývá hodnotu expozice zbývající po vymáhání po dlužníkovi, a je-li to relevantní, jakékoli jiné formy snižování úvěrového rizika, instituce by měly odhadovat hodnotu zajištění s ohledem na dosavadní zkušenosti a konzervativně.
 - (c) Hodnota osobního zajištění úvěrového rizika, jež splňuje požadavky čl. 215 odst. 1 písm. a) druhého pododstavce nebo čl. 215 odst. 2 nařízení (EU) č. 575/2013, smí být maximální objem, který se poskytovatel zajištění zavázal uhradit v případě selhání nebo neplacení dlužníka nebo v případě jiné předem určené úvěrové události.
45. Instituce by měly počítat dolní limit rizikové váhy následujícím způsobem:
- (a) Pokud lze u expozice využít více osobních zajištění úvěrového rizika, přičemž každé z nich poskytuje zajištění jiné její části, měly by instituce vypočítat dolní limit rizikové váhy jako expozicí vážený průměr rizikových vah srovnatelných přímých expozic vůči každému z ručitelů.
 - (b) Pokud lze u expozice využít více osobních zajištění úvěrového rizika, a pokud dvě nebo více těchto zajištění poskytují zajištění stejné části dané expozice, měly by instituce vypočítat dolní limit rizikové váhy pro tuto část expozice jako nejnižší z hodnot rizikových vah jednotlivých srovnatelných přímých expozic vůči ručiteli. Při výpočtu jednotlivých rizikových vah může LGD srovnatelné přímé expozice vůči každému z ručitelů zohledňovat vliv ostatních existujících osobních zajištění úvěrového rizika.
 - (c) V případech, kdy se na žádnou část expozice nevztahuje žádné osobní zajištění úvěrového rizika, by instituce měly přiřadit této části expozice rizikovou váhu použitelnou pro takovou expozici vůči dlužníkovi bez jakéhokoli osobního zajištění úvěrového rizika; instituce by v tom případě měly vypočítat dolní limit rizikové váhy jako expozicí váženou průměrnou rizikovou váhu použitelnou na část expozice krytou

osobním zajištěním úvěrového rizika a rizikovou váhu použitelnou na zbývající část příslušné expozice.

- (d) Pro účely výpočtu expozic vážené průměrné rizikové váhy v souladu s body ((a) a ((c) by každá riziková váha měla být počítána zvlášť a vážena příslušným podílem hodnoty expozice.

46. Pro účely bodu 45 a s cílem uznávat dopady více technik snižování úvěrového rizika v souladu s přístupy stanovenými v bodu 31 by měly být splněny všechny následující podmínky:

- (a) Instituce by měly mít stanovené jasné zásady pro přiřazování, pořadí a uznávání majetkového a osobního zajištění úvěrového rizika, které by měly odpovídat jejich internímu postupu pro správu a vymáhání pohledávek.
- (b) Instituce by neměly uznávat vlivy stejného snižování úvěrového rizika dvakrát; například by nemělo být přípustné při přiřazování majetkového zajištění úvěrového rizika mezi část expozice krytou osobním zajištěním úvěrového rizika a část expozice, která není kryta osobním zajištěním úvěrového rizika, uznání majetkového zajištění úvěrového rizika dvojmo.
- (c) Instituce by měly uplatňovat přístupy souvisle; a proto tedy:
 - (i) Rozdělení části expozice kryté daným osobním zajištěním úvěrového rizika do dvou částí a uplatnění na jednu část substitučního přístupu, který používá rizikové parametry, nebo substitučního přístupu, který používá rizikovou váhu, a na druhou část modelovacího přístupu, by nemělo být přípustné.
 - (ii) V případech, kdy existuje více osobních zajištění úvěrového rizika, která alespoň zčásti pokrývají stejnou část expozice, by instituce měly stanovit vhodná kritéria, která jim umožní vybrat, které osobní zajištění úvěrového rizika použít pro účely nahrazení rizikových parametrů. Tato kritéria by měla být popsána v interních zásadách stanovených institucemi pro provádění úprav odhadů PD a LGD v souladu s bodem 38. Aniž je dotčen podbod i), instituce mají možnost rozdělit část expozice, na kterou se vztahuje dané osobní zajištění úvěrového rizika, do dvou částí a uplatnit na jednu část substitučního přístupu, který používá rizikové parametry, přičemž jsou současně v rámci substitučního přístupu, který používá rizikové parametry, uznány dopady zbývající části příslušného osobního zajištění úvěrového rizika na ostatní stávající osobní zajištění úvěrového rizika; zejména může být vliv snižování rizika u zbývající části daného osobního zajištění úvěrového rizika zohledněn v LGD srovnatelných přímých expozic vůči ostatním stávajícím ručitelům v souladu s bodem 47.

47. Pro účely uznávání vlivů snižování úvěrového rizika v případě více zajištění úvěrového rizika, která v důsledku přiřazení provedeného institucí v souladu s bodem 46 pokrývají stejnou část expozice, instituce mohou použít jeden z přístupů uvedených v bodu 31(a). Zejména by pro účely uplatnění substitučního přístupu, který používá rizikové parametry, a počítání limitu

rizikové váhy měly instituce použít následující metody k odvození LGD srovnatelné přímé expozice vůči ručiteli, včetně vlivů snižování úvěrového rizika dodatečného zajištění úvěrového rizika:

- (a) Pokud jsou srovnatelné přímé expozice vůči ručiteli zahrnuté do působnosti ratingového systému, pro který instituce nezískala předchozí svolení používat vlastní odhady LGD v souladu s čl. 143 odst. 2 nařízení (EU) č. 575/2013, instituce by měla použít hodnoty LGD stanovené v čl. 161 odst. 1 uvedeného nařízení, odrážející případně majetkové zajištění úvěrového rizika použitím příslušných požadavků uvedených v části třetí hlavě II kapitoly 4 uvedeného nařízení.
- (b) Pokud jsou srovnatelné přímé expozice vůči ručiteli zahrnuté do působnosti ratingového systému, pro který instituce získala svolení používat vlastní odhady LGD v souladu s čl. 143 odst. 2 nařízení (EU) č. 575/2013, instituce by měla použít LGD srovnatelných přímých expozic vůči ručiteli, který zahrnuje vliv dodatečného osobního nebo majetkového zajištění úvěrového rizika. Pokud instituce nejsou schopny uznat toto dodatečné zajištění úvěrového rizika v odhadu LGD srovnatelných přímých expozic vůči ručiteli, pak:
 - (i) pokud je LGD nezajištěných expozic vůči ručiteli nižší nebo rovnající se LGD nezajištěných expozic vůči dlužníkovi, je nutné, aby instituce použily odhady LGD expozic vůči dlužníkovi odrážející vliv dodatečného zajištění úvěrového rizika; nebo
 - (ii) pokud LGD nezajištěných expozic vůči ručiteli je větší než LGD nezajištěných expozic vůči dlužníkovi, nebo pokud instituce není schopna provést takové srovnání, měla by instituce:
 - pro neretailové ručitele použít buď příslušné hodnoty LGD předepsané čl. 161 odst. 1 nařízení (EU) č. 575/2013, odrážející případně majetkové zajištění úvěrového rizika použitím příslušných požadavků uvedených v části třetí hlavě II kapitole 4 uvedeného nařízení, nebo odhad LGD vztahující se na nezajištěné expozice vůči ručiteli. Výběr mezi těmito dvěma variantami by měl odpovídat druhu expozice ručitele;
 - pro retailové ručitele použít odhad LGD vztahující se na nezajištěné expozice vůči ručiteli.